

Om å tilpasse seg

For de som forbant Peer Gynt med Maurstad, far og sønn, var den oppdaterte Peer Gynt med håret uryddig i pannen, litt fremmed. Noen ganger opptrådte han i rom som lignet rivningshus, eller var det gruvegang? Når den tidstilpassede Peer til slutt blir liggende oppå Anitra, og etterpå virrer omkring med snurrebassen fritt fram, synes vel de mest gammelmodige av oss at det er blitt en viss avstand til Ibsens drama. Men NRK og de som forstår seg på elitekunst, feirer seg selv og suksessen. Man tilpasser seg.

Også kirken tilpasser seg. Når Nelson Mandela under Oslo-oppholdet fikk holde politisk foredrag fra prekestolen i Vår Frelsers kirke, som liksom er stas-Gudshuset i hovedstaden, syntes slike som jeg at kirkens frilyndthet hadde nådd krenkende høyder. Så ikke om biskopen som var til stede, stod med Ulbricht-Stalinknyttneve, men de andre gjorde iallfall det på TV-bildet. Og vi som, inntil Sjirinovski, trodde at kommunismen på det nærmeste var død! Men den tilpasser seg.

Med statsministerens nyttårsord om at arbeidsledigheten

var en tidsinnstilt bombe, med synkende oljepriser, med pressens omtale av pengemangelen i pleie- og skolesektoren, og med flere tusen innvandrere som skal plasseres i kommunene (før de fleste av dem rømmer til Oslo), kommer til å gå nedover fra omkring år 2000, burde ettertanken ramme noen og hver. Men en tidligere Røde-Korsmann som eier midlertidige OL-boliger har forsikret Akerskommunen at de kan få leie hus, som lar seg flytte, av ham. «Så slipper de å investere».

Vi er verdens rikeste land, sier vi, og den feilpolitikk ryktes. Dessuten er det fargerikt og interessant innlegg at muslimer slåss om et moskélokale eller sikker knivstikker hverandre i krangel om adgang til et tempel til politiet blir innkalt. Kan vi tilpasse oss?

Hvis vi kaster et blitt over skulderen, ser vi at den tredje, den såkalte fattige del av verden, er i ferd med å overproduere mennesker i en størrelsesorden man aldri har sett maken til. Tilpasser vi oss?

Anton Olsted

Organisasjonsfrihet?

Bussjåførene i Trondheim vil diktere busselskapet de er ansatt i hvilken arbeidsgiverorganisasjon det skal stå tilsluttet. De streiker fordi busselskapet har gått over fra Kommunenes Sentralforbund til NHO.

Bussjåførene må ha noen underlige begreper om organisasjonsfrihet. Det skulle blitt litt av et ramaskrik hvis en arbeidsgiver nektet sine ansatte å gå over fra YS til LO, og selvfølgelig med god grunn.

Men organisasjonsfriheten må gjelde begge parter i arbeidslivet. Den ene part kan ikke diktere den andre organisasjonen. Bussjåførenes streik hører ingen steder hjemme i et demokratisk samfunn. Demokrati og organisasjonsfrihet ser det ut til at de streikende sjåfører ikke har den minste peiling på.

Arbeidstaker

På giverens gren

Gi svarten i folkeli!
Lur pengene fra det,
og spre dem så gavmildt
i øst og i vest!
Her skjønner jo ingen
hvor godt man kan ha det,
dog vi som har makten,
vi skal ha det best!
På møter i stand
mellom fremmede grupper!
Hva kostnaden blir,
så betaler vel vi!
Litt her og litt der
vi bedragsensk nupper!
Om hjemme blir nød,
ja, for katten la svi!

Du vel når vi drysser
omkring oss i verden,
så blir vi berømte,
en god nummer en! Og vi som
er kremen,
vi nyter den ferdent!
Vi soler oss gjerne
på giverens gren!

En fryd er å snuske
og tuske fra folket,
og penger gi ut,
så en stor blir ved det,
og får man da dette
tilsluttet og tolket,
så vil man selv
som berømmethet få – sel!

Kåre Nordnes